

● Rukiye Aydın

Şiir

Sessizliğin zehrini içerken kulaklarım,
Sözde inleyen tını değiyor yüreğime.
Manasını arayıp seçerken kucaklarım,
Sanki gökten yıldızlar iniyor yüreğime.

Sazın kaç bin asırlık türkölere seslenir,
Tanıdık bir çağrıyı ekıyor yüreğime.
Sen vurdukça mızrabı, gölgeler nefeslenir,
Unutulmuş gülleri dikiyor yüređime.

Dilin susmasın söyle, nasıl çıkılır yokuş!
Mâverâya dâvetin dîl de uyanmak mıdır?
Göğsümden kanatlanır o diyâra onca kuş,
Tutunup kanadına göğe uzanmak mıdır?

Hakk'a âyân o mâna süzölürken geceye,
Gökyüzünden öteye muhabbet gönderirsin.
Muhabbetin şevkini sürer iken heceye,
Yıldızın ışığını acımaz söndürürsün.

Ayın şavkından alıp karanlığa sürersen,
Cümlelerin ahengi yayılırsa göğüme.
Gökten düşler toplayıp avucuma serersen,
Gece bile inanmaz o sabah öldüđüme.

